

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL (...)
SECTIA CIVILĂ

Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 10 Decembrie 2020

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

Pe rol se află soluționarea apelului declarat de reclamantul (...) împotriva sentinței civile nr. (...) din (...) pronunțată de (...), în dosarul civil nr. (...), având ca obiect „drepturi bănești”.

La apelul nominal făcut în ședință publică se constată lipsa apelantului reclamant (...) și a intimatului pârât (...).

Procedura de citare cu părțile este legal îndeplinită.

Grefierul de ședință prezintă referatul cauzei, învederând instanței modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, precum și faptul că intimatul pârât (...) a depus răspunsurile la interogatoriul comunicat conform încheierii din 12 noiembrie 2020, iar apelantul – reclamant a depus un punct de vedere cu privire la posibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept arătată prin încheierea de ședință anterior menționată.

Instanța constată că, deși la termenul de judecată din 12 noiembrie 2020 s-a pus în vedere ambelor părți să-și exprime punctul de vedere cu privire la posibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu o chestiune de drept, precum și cu privire la modul de dezlegare a acestei probleme de drept, intimatul – pârât (...) nu și-a exprimat niciun punct de vedere cu privire la aceste aspecte, a depus doar răspunsul la interogatoriu, iar apelantul – reclamant a arătat că nu se opune acestui demers, nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la problema de drept în sine și a solicitat ca, în cazul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, să se solicite și lămurirea sintagmei „acordă” din cuprinsul alineatului 2 al art. 1 din OUG nr. 8/2009, în sensul precizării clare a obligațiilor care reveneau unei instituții bugetare. Justifică această solicitare prin existența unei practici neunitare la nivel național în domeniul sănătății.

CURTEA

Deliberând asupra admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept și anume:

„Dacă prevederile art. 1 alin. 2 din OUG nr. 8/2009, forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017 - 30 noiembrie 2018, se interpretează în sensul că instituțiile și autoritățile publice la care se referă această normă legală acordă, sub condiția de a fi prevăzute sume în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017 - 30 noiembrie 2018, exclusiv o indemnizație de vacanță sau o primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum fix de 1.450 lei pentru un salariat sau pot acorda o indemnizație de vacanță sau primă de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum mai mic de 1450 lei pentru un salariat, dacă sumele prevăzute în buget, alocate cu această destinație, nu sunt suficiente pentru a se acorda astfel de drepturi în cuantum de 1450 lei pentru fiecare salariat.”,

constată următoarele:

I. Actele de procedură și circumstanțele speței:

1. Prin sent. civ. nr. (...) a (...) s-a respins, ca fiind neîntemeiată, cererea formulată de reclamantul (...), în contradictoriu cu pârâtul (...).

2. În considerentele acestei hotărâri s-a reținut, în esență, că prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 1.08.2019, sub nr. dos. (...), reclamantul (...), a chemat în judecată pe pârâtul (...), solicitând instanței să dispună:

- obligarea pârâtului la achitarea contravalorii voucherelor de vacanță neacordate pentru perioada iulie 2017-30 noiembrie 2018, aferente anului 2018, în valoare de 1450 lei pentru fiecare angajat.

În motivarea cererii formulate reclamantul arată că membrii de sindicat pentru care a fost promovată acțiunea sunt angajați ai (...) pârât. Aceștia, deși au cerut angajatorului să le acorde pentru anul 2018 voucherele de vacanță, nu au beneficiat de respectivele drepturi.

Prin OUG nr. 46/2017 s-a modificat alin. 2 din art. 1 din OUG nr. 8/2009 în sensul că instituțiile și autoritățile bugetare acordă, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, în perioada 01.07.2017-30.11.2018 o singură indemnizație de vacanță sub formă de vouchere de vacanță în cuantum de 1450 lei pentru un salariat. În același sens sunt și prevederile art. 3 alin. 2 din HG nr. 215/2009 modificată prin HG nr. 940/2017.

Prevederile legale mai sus menționate instituie o obligație în sarcina angajatorului, norma fiind una imperativă iar nu facultativă, instituția fiind implicit obligată să prevadă în bugetul său sume cu această destinație, în limitele cărora urma să acorde voucherele de vacanță.

Conform celor menționate în antetul OUG nr. 46/2017, programul de guvernare 2017-2020 a urmărit acordarea către toți angajații bugetari a indemnizației de vacanță sau a primei de vacanță, sub forma unui voucher egal cu valoarea salariului minim brut din acel an.

În drept, au fost invocate prevederile art. 28 din Legea nr. 62/2011, Legea nr. 153/2017, OUG nr. 8/2009.

Pârâtul a formulat întâmpinare (fila 15), solicitând respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

În cuprinsul acestui act de procedură se arată că membrilor de sindicat nu li s-au acordat voucherele de vacanță în perioada iulie 2017-30 noiembrie 2018, pentru motivul că spitalul nu a dispus de fondurile bănești necesare acordării acestor drepturi. S-a încercat identificarea unor surse în vederea acordării acestora, însă procentul cheltuielilor de natură salarială din totalul cheltuielilor unității a fost de 86,16% în anul 2018, motiv pentru care unitatea medicală nu a acordat nici unui salariat aceste vouchere de vacanță.

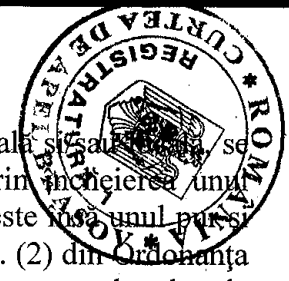
Analizând pretențiile deduse judecății, prin raportare la probele administrate în cauză și la normele legale aplicabile speței, tribunalul a reținut următoarele:

În fapt, membrii de sindicat pentru care a fost promovată prezenta acțiune sunt angajați ai spitalului pârât (în meseria de asistent medical), împrejurare de fapt necontestată în cauză. În anul 2018 acești angajați nu au beneficiat de vouchere de vacanță, astfel încât au mandatat sindicatul reclamant pentru promovarea prezentei acțiuni.

În drept, cererea reclamantului este fundamentată pe prevederile OUG nr. 46/2018 pentru modificarea și completarea OUG nr. 8/2009. Astfel, conform art. 1 din acest act normativ, alin. 2 din art. 1 al OUG nr. 8/2009 se modifică și va avea următorul cuprins: „instituțiile și autoritățile publice...acordă, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, în perioada 01.07.2017-30.11.2018, o singură indemnizație de vacanță sau o singură primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum de 1450 lei pentru un salariat”.

La alin. 2 indice 4 din ordonanța modificată se stipulează că „în limita resurselor bugetare, angajatorul stabilește în condițiile alin. 2, când acordă voucherele de vacanță, de comun acord cu organizațiile sindicale”. De asemenea, art. 3 alin. 2 din HG nr. 215/2009 modificată prin HG nr. 940/2017-pentru aprobarea Normelor Metodologice privind acordarea tichetelor de vacanță, prevede că „ în cazul salariaților din instituțiile și autoritățile publice prevăzute la art. 1 alin. 2 din ordonanța de urgență, se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum de 1450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație”.

Analizând prevederile legale mai sus menționate (forma lor în vigoare la data introducerii acțiunii), instanța constată că art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 folosește termenul „acordă” - , în opoziție cu termenul din conținutul art. 1 alin. (1) din același act normativ - „pot acorda” , ceea ce determină concluzia neîndoieabilă în sensul că, în sfera

raporturilor de muncă ce apar la nivelul angajatorului instituție publică centrală și se instituie un veritabil drept în beneficiul angajatului – personal încadrat prin încheierea unui contract individual de muncă în cadrul unei unități bugetare. Acest drept nu este însă unul pur și simplu, ci este unul condiționat deoarece, potrivit aceleiași norme a art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008, acordarea primelor de vacanță sub forma voucherelor de vacanță nu se poate realiza decât „în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație”.

Așadar, existența dreptului angajatului unei instituții bugetare de a beneficia de prime de vacanță sub forma voucherelor de vacanță pentru anul 2018 este subsumată condiției legale a alocării în bugetul instituției respective de sume cu această destinație.

În speță, câtă vreme angajatorul pârât nu a avut prevăzute în bugetul pe anul 2018 sume alocate cu destinația vouchere de vacanță, pretenția reclamantului este neîntemeiată.

3. *Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul (...), care a solicitat schimbarea sa în tot și admiterea cererii de chemare în judecată, cu consecința obligării intimatului-pârâte la achitarea contravalorii voucherelor de vacanță neacordate pentru perioada 01 iulie 2017 – 30 noiembrie 2018, în valoare de 1450 lei/contestator.*

4. *În motivarea căii de atac declarate apelantul a învederat că soluția instanței de fond este greșită deoarece intimata a avut prevăzute sume cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anul 2018, buget aprobat de ordonatorul principal de credite, respectiv Ministerul Sănătății, în sumă de 220.000 lei (poziția 391).*

Soluția instanței de fond nu ține cont de voința leguitorului. OUG nr.8/2009, prin forma în vigoare în perioada vizată de acțiune, instituie o obligație a angajatorului de a-i acorda salariatului beneficiul material al voucherelor de vacanță. Obligația este imperativă, iar nu relativă, angajatorul fiind obligat, fie pentru anul 2017, fie pentru anul 2018 să aloce fondurile necesare.

Practica judiciară, relativ puțină până în prezent, a fost în sensul admiterii acestor pretenții ale salariaților din sănătate (sent. civ. nr. (...) a (...), hotărârea din dos. civ. nr. (...), dos. civ. nr. (...) al (...), dec. civ. nr. (...) a (...), dos. civ. nr. (...)).

5. *Intimatul-pârât (...) a formulat întâmpinare, act de procedură prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, cu motivarea că nu a dispus de fondurile necesare pentru acordarea voucherelor de vacanță în perioada iulie 2017-noiembrie 2018.*

6. *În ședința publică din data de 15.10.2020, Curtea a dispus, din oficiu, administrarea probei cu anumite înscrisuri, iar în ședința publică din data de 12.11.2020 a dispus suplimentarea probatoriului cu interogatoriul intimatului-pârât.*

Prin răspunsul scris dat de către intimat la interogatoriu, s-a arătat că în luna iunie 2018 a fost prevăzută în bugetul de venituri și cheltuieli pe anul respectiv suma de bani înscrisă la pozițiile 127 și 391 cu titlu de vouchere de vacanță (220.000 lei n.r.), care însă nu a fost cheltuită în acest scop deoarece (...) intimat nu a reușit să constituie toată suma necesară pentru acordarea voucherelor de vacanță aferente perioadei 01.07.2017-30.11.2018. Aceasta era de 840.000 lei, intimatul având în perioada respectivă aproximativ 580 de angajați potențiali beneficiari ai voucherelor de vacanță.

7. *În ședința publică din data de 12.11.2020, Curtea a dispus consultarea părților cu privire la posibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept anterior enunțată. De asemenea, a solicitat părților să-și exprime opinia cu privire la modul de dezlegare a respectivei probleme de drept.*

8. Prin nota de ședință depusă la dosar la data de 04.12.2020, apelantul a învederat că nu se opune unui demers de sesizare a ICCJ în sensul indicat de către instanța de judecată, dar nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la modul de dezlegare a problemei de drept ridicate.

Totodată, apelantul a cerut ca, în cazul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, să se solicite și lămurirea sintagmei „acordă” din cuprinsul alineatului 2 al art. 1 din OUG nr. 8/2009, în sensul precizării clare a obligațiilor care reveneau unei instituții bugetare. Justifică această solicitare prin existența unei practici neunitare la nivel național în domeniul sănătății.

9. Intimatul nu a răspuns în niciun fel solicitării instanței.

II. Cadru legal

1. Norme de drept procesual relevante

„ART. 519

Obiectul sesizării

Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

ART. 520

Procedura de judecată

(1) Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților.

(2) Prin încheierea prevăzută la alin. (1), cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept. ... ”

2. Norme de drept material relevante:

Ordonanța de Urgență nr. 8/2009 din 18 februarie 2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, forma în vigoare începând cu data de 30 iunie 2017

„ART. 1

(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, pentru recuperarea și întreținerea capacității de muncă a personalului salarial, angajatorii care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă pot acorda, în condițiile legii, bonuri de valoare, denumite în continuare vouchere de vacanță.

(2) Instituțiile și autoritățile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, precum și operatorii economici, astfel cum sunt definiți de Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare, acordă, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017 - 30 noiembrie 2018, o singură indemnizație de vacanță sau o singură primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat.

(2¹) În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, cu excepția cazurilor în care se prevede în mod expres altfel, termenul "voucher de vacanță" va fi interpretat ca făcând referire atât la voucherul de vacanță pe suport hârtie, cât și la voucherul de vacanță pe suport electronic.

(2²) Voucherele de vacanță pe suport electronic sunt bonuri de valoare emise în format electronic, reglementate exclusiv de prevederile prezentei ordonanțe de urgență, fiind destinate exclusiv achiziționării pachetelor de servicii turistice în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență.

(2³) Voucherele de vacanță pe suport hârtie și pe suport electronic sunt utilizate în mod exclusiv pentru a fi folosite în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

(2⁴) În limita resurselor bugetare, angajatorul stabilește, în condițiile art. (2), când acordă voucherele de vacanță, de comun acord cu organizațiile sindicale legal constituite și reprezentanții salariaților, după caz.

(2⁵) În cazul instituțiilor și autorităților publice centrale și locale, modalitatea de acordare a indemnizațiilor de vacanță se stabilește prin hotărâre a Guvernului, fără a se diminua cuantumul anual acordat salariaților din administrația publică centrală și locală pentru vouchere de vacanță sau echivalent.

(3) Voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori.

(4) Nivelul maxim al sumelor care pot fi acordate salariaților sub formă de vouchere de vacanță de către alți angajatori decât cei prevăzuți la alin. (2) reprezintă contravaloarea a maximum șase salarii de bază minime brute pe țară, garantate în plată, pentru un salariat, în decursul unui an fiscal. Salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată este cel stabilit în condițiile legii.

(5) Voucherele de vacanță sunt integral suportate de către angajator, în condițiile art. 3.

(6) *** Abrogat

(7) Conținutul minim al pachetului de servicii care se poate achiziționa prin intermediul voucherelor de vacanță va fi stabilit prin normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului.

(8) Prestarea serviciilor achiziționate de către unitățile afiliate prin intermediul voucherelor de vacanță se face în structuri de primire turistice, autorizate de Autoritatea Națională pentru Turism.

(9) Angajatul care beneficiază de vouchere de vacanță nu mai beneficiază de prima de vacanță în cursul anului fiscal sau de bilete de odihnă, acordate potrivit Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare.

H.G. nr. 215/2009 din 4 martie 2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, forma în vigoare începând cu data de 26 ianuarie 2018

„ARTICOL UNIC

Se aprobă Normele metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE privind acordarea voucherelor vacanță

CAPITOLUL II

Angajatorii

ART. 2

(1) Angajatorii prevăzuți la art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență stabilesc de comun acord cu organizațiile sindicale legal constituite și reprezentative la nivelul unității sau, acolo unde nu este constituit un sindicat, cu reprezentanții beneficiarilor contractarea achiziționării voucherelor de vacanță cu unitățile emitente, precum și forma suportului acestora, respectiv suport electronic și/sau hârtie.

(2) Angajatorii prevăzuți la art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență contractează serviciile privind emiterea voucherelor de vacanță cu unitățile emitente, în condițiile legislației în vigoare.

ART. 3

(1) *Angajatorii, după caz, împreună cu organizațiile sindicale legal constituite sau reprezentanții beneficiarilor, vor stabili, prin contractele colective de muncă, respectiv prin regulamente interne, reguli privind modul de acordare a primei de vacanță sub forma voucherelor de vacanță, care să prevadă:*

a) *numărul beneficiarilor din unitate care pot primi vouchere de vacanță și nivelul sumelor care se acordă beneficiarilor sub forma voucherelor de vacanță, ținând seama de posibilitățile financiare proprii ale angajatorilor;*

b) *categoriile de beneficiari care primesc vouchere de vacanță;*

c) *forma suportului pe care sunt emise voucherele de vacanță, respectiv suport electronic și/sau hârtie.*

(2) În cazul salariaților din instituțiile și autoritățile publice, prevăzute de art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență, se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație."

III. Admisibilitatea cererii

Raportat la speță condițiile cumulative de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept impuse de art.519 C.proc.civ. se constată că sunt îndeplinite deoarece:

1. Pezentul complet de judecată este constituit la nivelul unei curți de apel și este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel).

2. De chestiunea de drept vizată depinde soluționarea pe fond a cauzei întrucât, prin cererea de chemare în judecată formulată de către sindicatul apelant, s-a solicitat obligarea intimatului la achitarea contravalorii voucherelor de vacanță pentru perioada 01.07.2017-30.11.2018, în cuantum de 1.450 lei/membru de sindicat reprezentat. Spitalul intimat s-a apărut în apel invocând lipsa unor fonduri bugetare suficiente pentru acordarea voucherelor de vacanță la nivelul solicitat, în perioada iulie 2017-noiembrie 2018, pentru toți angajații săi. În sfârșit, prima instanță a respins cererea de chemare în judecată, în esență, pe considerentul lipsei oricăror fonduri care să fi fost prevăzute de către intimat în bugetul pe anul 2018 cu destinația de vouchere de vacanță.

Constituie un element necontestat în speță împrejurarea că intimatul-pârât se încadrează în categoria instituțiilor publice la care face referire art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009, căruia îi sunt aplicabile, ca urmare, prevederile legale respective.

Dacă se va aprecia ca dovedit faptul că în perioada de timp vizată de acțiune și de norma legală anterior menționată intimata a avut sume de bani prevăzute în buget alocate cu această destinație, însă în cuantum insuficient pentru a acorda o indemnizație de vacanță sau o singură primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în demersul de stabilire a existenței și întinderii obligațiilor ce îi reveneau intimatului se ridică problema de a ști dacă art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009 trebuie interpretat în sensul că impune angajatorilor acordarea voucherelor de vacanță numai dacă dispun de toate resursele bugetare necesare pentru a acorda tuturor salariaților care îndeplinesc cerințele legale vouchere în cuantum anume de 1.450 lei/persoană (iar în caz contrar nu au obligația de acordare a voucherelor de vacanță salariaților) sau, într-o ipoteză precum cea enunțată, se menține obligația angajatorului de acordare a voucherelor de vacanță, însă într-un cuantum mai mic decât cel indicat expres de norma legală în discuție.

Cu alte cuvinte, de modul de interpretare a prevederilor art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009, forma în vigoare în perioada 01.07.2017-30.11.2018, depinde stabilirea elementelor pe care se bazează construcția logico-juridică a apelantului-reclamant, respectiv existența caracterului ilicit al faptei intimatului-pârât de a nu acorda membrilor de sindicat reprezentați în speță voucherele de vacanță aferente intervalului de timp menționat, lipsa de conformitate între atitudinea intimitei și conduita prescrisă de leguitor prin dispozițiile legale în discuție (existența obligației intimatului de a acorda vouchere de vacanță salariaților săi în condițiile de fapt date, inclusiv celor reprezentați de sindicatul apelant și a dreptului corelativ al acestora).

3. Problema de drept indicată este nouă, în sensul că nu s-a identificat o soluție judiciară prin care aceasta să fi fost tranșată de către instanțele de judecată. Asupra problemei în discuție nu s-a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În legătură cu prevederile art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009 Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat prin dec. nr.39/2017, prin care a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secția I civilă, în dosarul nr. 2.899/110/2015, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, raportat la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată prin Legea nr. 283/2011, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014 și art. 5 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013, aprobată prin Legea nr. 168/2014, dreptul la plata tichetelor/voucherelor de vacanță este condiționat de alocările bugetare prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale ale instituțiilor publice.”

De asemenea, prin decizia nr.9/2017 din 20 februarie 2017, instanța supremă a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.217/111/2015 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„ I. Dacă în sfera destinatarilor drepturilor acordate în temeiul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare - forma inițială a reglementării - este inclus numai personalul contractual ori sunt incluși și funcționarii publici, respectiv funcționarii publici cu statut special;

II. Dacă noțiunea de "funcționar public" la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 173/2015 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, include și funcționarii publici cu statut special.”

Prin niciuna dintre aceste două decizii nu a fost dezlegată și nici s-a statuat tangențial asupra chestiunii de drept invocată în speță.

IV. Puncte de vedere

A. Asupra problemei de drept în discuție părțile nu și-au exprimat punctul de vedere.

B. Instanța de judecată observă că dispozițiile art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009, forma în vigoare în perioada iulie 2017-noiembrie 2018, fac referire expresă la cuantumul de 1.450 lei al unui voucher de vacanță pentru un salariat, în cazul instituțiilor și autorităților anume indicate în cuprinsul acestei norme legale. Același mod de reglementare se regăsește în art.3 alin.2 din H.G. nr. 215/2009 din 4 martie 2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță.

Pe de altă parte, în cazul altor angajatori, art.1 alin.4 din OUG nr.8/2009 dispune în sensul că voucherelor de vacanță pot avea un nivel maxim egal cu șase salarii de bază minime brute pe țară, garantate în plată, în decursul unui an fiscal.

Atât din interpretarea gramaticală a prevederilor art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009 cât și din analiza lor comparativă cu dispozițiile paragrafului 4 al aceluiași articol rezultă că suma de 1.450 lei nu este maximul cuantumului pe care îl pot avea voucherelor de vacanță acordate de instituțiile și autoritățile publice la care se referă norma legală în discuție pentru un salariat, ci cuantumul fix al acestora.

Pe cale de consecință, instituțiile și autoritățile publice la care se referă art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009 acordă (sub condiția de a fi prevăzute sume în buget alocate cu această destinație), în perioada 1 iulie 2017 - 30 noiembrie 2018, exclusiv o indemnizație de vacanță sau

o primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum fix de 1.450 lei pentru un salariat.

În această interpretare și în raport cu cele statuate de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin prin dec. nr.39/2017, dacă sumele prevăzute în buget, alocate cu această destinație, nu sunt suficiente pentru a se acorda astfel de drepturi în cuantum de 1450 lei pentru fiecare salariat, atunci angajatorii în discuție nu au obligația de a acorda vouchere de vacanță în perioada de timp indicată (respectiv într-un cuantum mai mic de 1.450 lei/salariat).

V. Pentru considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art.519 și art.520 alin.1 și 2 C. proc. civ. Curtea de Apel (...) va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă prevederile art. 1 alin. 2 din OUG nr. 8/2009, forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017 - 30 noiembrie 2018, se interpretează în sensul că instituțiile și autoritățile publice la care se referă această normă legală acordă, sub condiția de a fi prevăzute sume în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017 - 30 noiembrie 2018, exclusiv o indemnizație de vacanță sau o primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum fix de 1.450 lei pentru un salariat sau pot acorda o indemnizație de vacanță sau primă de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum mai mic de 1450 lei pentru un salariat, dacă sumele prevăzute în buget, alocate cu această destinație, nu sunt suficiente pentru a se acorda astfel de drepturi în cuantum de 1450 lei pentru fiecare salariat.”

Până la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept, judecata cauzei va fi suspendată în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Va respinge cererea intimatului – pârât (...) de completare a întrebării adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul clarificării termenului „acordă” din cuprinsul normei legale menționată în sesizare, având în vedere că este nejustificată raportat la considerentele invocate în susținerea sa. Chestiunea de drept privind condiționarea acordării voucherelor de vacanță, de existența unor resurse bugetare a fost deja clarificată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin hotărârea nr. 39/2017, iar instituția prevăzută de art. 519 Cod procedură civilă nu poate fi folosită pentru unificarea practicii judiciare, ci doar pentru preîntâmpinarea unei practici divergente. De altfel, intimata nu a indicat concret hotărâri judecătorești care să illustreze practica neunitară a instanțelor judecătorești la care face referire.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

În temeiul dispozițiilor art.519 și art.520 alin.1 și 2 C. proc. civ. Curtea de Apel (...) dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

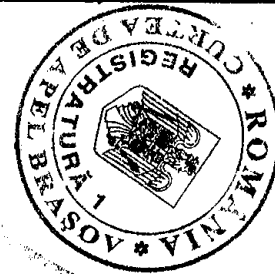
„Dacă prevederile art. 1 alin. 2 din OUG nr. 8/2009, forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017 - 30 noiembrie 2018, se interpretează în sensul că instituțiile și autoritățile publice la care se referă această normă legală acordă, sub condiția de a fi prevăzute sume în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017 - 30 noiembrie 2018, exclusiv o indemnizație de vacanță sau o primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum fix de 1.450 lei pentru un salariat sau pot acorda o indemnizație de vacanță sau primă de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum mai mic de 1450 lei pentru un salariat, dacă sumele prevăzute în buget, alocate cu această destinație, nu sunt suficiente pentru a se acorda astfel de drepturi în cuantum de 1450 lei pentru fiecare salariat.”

Dispune suspendarea judecării apelului conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Respinge cererea intimatului – pârât (...) de completare a întrebării adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul clarificării termenului „acordă” din cuprinsul normei legale menționată în sesizare.

Fără cale de atac.
Pronunțată în ședința publică de la 10 Decembrie 2020.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)

Red. (...) / 5.01.2021
Tehnored. (...) / 6.01.2021 / 2exemplare